

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 826/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. novembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Ľubošom Petrovským, advokátska kancelária, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv zaručených v čl. 8 ods. 1, 2 a 5 Listiny základných práv a slobôd a práv zaručených v čl. 5 ods. 1, 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 93/2014 a jeho uznesením z 19. novembra 2015 a postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tos 43/2015 z 22. decembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. februára 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a 2 ústavy, základných práv zaručených v čl. 8 ods. 1, 2 a 5 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv zaručených v čl. 5 ods. 1, 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 ústavy, ako aj práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 93/2014 a jeho uznesením z 19. novembra 2015 a postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tos 43/2015 z 22. decembra 2015.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je trestne stíhaný spolu s ďalšími štyrmi obvinenými pre obzvlášť závažný zločin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a), 4 písm. b) a ods. 5 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 ods. 1 písm. c) Trestného zákona.

3. Uznesením okresného súdu sp. zn. 0 Tp 33/2013 z 12. apríla 2013 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 8 Tpo 8/2013 z 30. mája 2013 bol sťažovateľ v tejto trestnej veci vzatý do väzby z dôvodov uvedených v ustanovení § 71 ods. 1 písm. a) a c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

4. Neskôr okresný súd uznesením sp. zn. 0 Tp 33/2013 z 3. apríla 2014 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tpo 1004/2014 zo 17. apríla 2014 predĺžil lehotu trvania väzby sťažovateľa z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku.

5. Podaním z 30. októbra 2015 (doručeným okresnému súdu 3. novembra 2015) sťažovateľ požiadal o prepustenie z väzby na slobodu a ako náhradu za svoju väzbu ponúkol písomný sľub, resp. žiadal ju nahradiť dohľadom probačného a mediačného úradníka.

6. O žiadosti sťažovateľa okresný súd rozhodol uznesením č. k. 4 T 93/2014-1007 z 19. novembra 2015 tak, že ju zamietol, ako aj jeho návrh na nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka. Písomný sľub ako náhradu za väzbu neprijal.

7. Sťažnosť sťažovateľa proti prvostupňovému rozhodnutiu z 19. novembra 2015 krajský súd uznesením č. k. 2 Tos 43/2015-1051 z 22. decembra 2015 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

8. Sťažovateľ je presvedčený, že rozhodnutiami oboch súdov (z 19. novembra 2015 a 22. decembra 2015), ako aj postupom predchádzajúcim ich vydaniu došlo k zásahu do jeho označených základných práv zaručených ústavou, listinou a dohovorom.

9. Podľa názoru sťažovateľa sú odôvodnenia napadnutých rozhodnutí arbitrárne, a preto nepreskúmateľné. Ako uvádza, *„súdy sa nevysporiadali s rozhodujúcimi skutočnosťami a argumentmi“* uvedenými v jeho žiadosti, resp. sťažnosti a *„odchýlili sa od znenia príslušných ustanovení tak, že bol zásadne popretý ich účel a význam“*.

10. Sťažovateľ tvrdí, že súdy konajúce o jeho osobnej slobode *„okrem čiastočného vysporiadania sa s dôvodnosťou podozrenia zo spáchania skutku..., ignorovali všetky ostatné argumenty a dôvody“* jeho žiadosti. Súdy oboch stupňov *„v uzneseniach len opakujú tie isté skutočnosti, ktoré boli uvádzané už pri... vzatí do väzby, bez toho, aby sa vysporiadali s najpodstatnejšími argumentmi... žiadosti“*.

11. Okrem iných rozhodnutí poukazom na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 217/15 sťažovateľ uvádza, že *„Pri dlhodobom trvaní útekovej väzby... nie je možné, aby súdy len rekapitulovali závery predchádzajúcich rozhodnutí bez toho, aby v reálnom čase zvážili námietky a argumenty obvineného a skúmali, či dôvody zakladajúce väzbu v počiatočnej fáze nestratili na význame a presvedčivosti a bolo by potrebné ospravedlniť trvanie väzby ďalšími závažnými konkrétnymi dôvodmi...“*.

12. Za významnú skutočnosť, ktorú podľa sťažovateľa všeobecné súdy pri rozhodovaní o jeho väzbe *„ignorovali a vôbec sa s ňou nevysporiadali, pre ktorú sú obe*

napádané rozhodnutia arbitrárne, je plynutie času“, pritom pri „posudzovaní a preskúmaní existencie väzobných dôvodov je povinnosťou súdov vziať do úvahy dĺžku trvania väzby. Väzba je najzávažnejším zásahom do základných práv a slobôd a má trvať len nevyhnutný čas. Dôvody väzby sa plynutím času zoslabujú.“. Sťažovateľ je presvedčený, že dôvody, ktoré postačovali na jeho vzatie do väzby, „nepostačujú pre jej ďalšie trvanie“. Podľa jeho slov „Plynutie času je kľúčovým faktorom pri posudzovaní ďalšieho trvania väzby. Od... vzatia do väzby uplynulo už 34 mesiacov a k pôvodne uvádzaným dôvodom väzby nepribudli žiadne ďalšie dôvody.“.

13. Za nedostatočné sťažovateľ považuje odôvodnenie napadnutých rozhodnutí vo vzťahu k dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Je presvedčený, že dôvody „útekovej väzby“ nemôžu byť v prípade dlhotrvajúcej väzby založené výlučne na skutočnosti, že obžalovanému hrozí vysoký trest. Odôvodnenie tohto dôvodu väzby okolnosťami, ako ich uviedli súdy, sťažovateľ považuje za „abstraktnú úvahu“ a „špekuláciu“, a nie za „konkrétne skutkovo podloženú hrozbu, ktorá má byť väzbou odstránená“. Navyše, dôvodnosť jeho väzby mali „zásadným spôsobom“ spochybníť výpovede svedkov a ďalšieho obžalovaného.

14. Napokon sťažovateľ namieta rýchlosť konania pri rozhodovaní o jeho osobnej slobode, keď toto „trvalo od 30. 10. 2015 do 22. 12. 2015, takmer dva mesiace a súdy preto vo veci nekonali urýchlene ako to vyžaduje Ústava SR a aj z tohto dôvodu je väzba v súčasnosti nezákonná“.

15. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, ods. 2, ods. 5 v spojení s čl. 1 ods. 1, ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, obsiahnuté v čl. 5 ods. 1 ods. 3, ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj v čl. 8 ods. 1, ods. 2, ods. 5 Listiny základných práv a slobôd, v spojení s čl. 46 ods. 1, čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky boli postupom, zásahmi a rozhodnutiami Okresného súdu Prešov, sp. zn. 4 T/93/2014 zo dňa 19. 11. 2015, Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 2 Tos/43/2015 zo dňa 22. 12. 2015 porušené.“

2. *Základné právo sťažovateľa na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru bolo postupom, zásahmi a rozhodnutiami Okresného súdu Prešov, sp. zn. 4 T/93/2014 zo dňa 19. 11. 2015, Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 2 Tos/43/2015 zo dňa 22. 12. 2015 porušené.*

3. *Okresnému súdu Prešov v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 4 T/93/2014 zakazuje pokračovať v porušovaní základných práv a slobôd sťažovateľa zaručených Ústavou Slovenskej republiky a Listinou základných práv a slobôd a práva zaručeného Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd.*

4. *Uznesenie Okresného súdu Prešov, sp. zn. 4 T/93/2014 zo dňa 19. 11. 2015 a uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 2 Tos/43/2015 zo dňa 22. 12. 2015 zrušuje a vec vracia Okresnému súdu v Prešove.*

5. *Sťažovateľovi priznáva primerané zadostučinenie v celkovej výške 5.000 €, ktoré sú mu povinní vyplatiť Okresný súd Prešov a Krajský súd v Prešove spoločne a nerozdielne do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky.*

6. *Okresný súd Prešov a Krajský súd v Prešove sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu JUDr. Ľuboša Petrovského, advokáta, Advokátska kancelária Štúrova 20, Košice do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia.“*

II.

16. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

17. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd...

18. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

19. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

20. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

21. Prihliadajúc na petit sťažnosti, t. j. na sťažovateľom požadovaný návrh rozhodnutia, ktorým je ústavný súd v zmysle ustanovenia § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde viazaný, je potrebné za predmet sťažnosti považovať namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a 2 ústavy, porušenie práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1, 3 a 4 dohovoru a základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 8 ods. 1, 2 a 5 listiny v spojení s čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 93/2014 a jeho uznesením z 19. novembra 2015 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tos 43/2015 a jeho uznesením z 22. decembra 2015, ku ktorému malo dôjsť tým, že vo veci konajúce súdy sa nedostatočne zaoberali argumentmi sťažovateľa uvedenými v jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, resp. v sťažnosti

proti prvostupňovému rozhodnutiu. Odôvodnenia oboch napadnutých uznesení sťažovateľ považuje za arbitrárne, a preto nepreskúmateľné.

22. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

23. Podľa čl. 1 ods. 2 ústavy Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

24. Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy a obdobne podľa čl. 8 ods. 1 listiny osobná sloboda sa zaručuje.

25. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a obdobne podľa čl. 8 ods. 2 listiny nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

26. Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy a obdobne podľa čl. 8 ods. 5 listiny do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

27. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

28. Podľa čl. 50 ods. 2 ústavy každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

29. Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:...

c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú

oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní;..

30. Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

31. Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

32. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

K namietanému porušeniu základných práv zaručených ústavou a listinou a práv zaručených dohovorom (okrem práva na urýchlené rozhodnutie o osobnej slobode) postupom okresného súdu a jeho rozhodnutím sp. zn. 4 T 93/2014 z 19. novembra 2015

33. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

34. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou,

že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (pozri. II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 20/02, III. ÚS 152/03).

35. Napadnutým je uznesenie okresného súdu č. k. 4 T 93/2014-1007 z 19. novembra 2015, ako aj postup tohto súdu predchádzajúci jeho vydaniu. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ využil svoje právo podať proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd, ktorý v prípade zistenia zásahu prvostupňového súdu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa (či už svojím rozhodnutím alebo postupom) bol zároveň povinný týmto právam alebo slobodám poskytnúť ochranu.

36. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tos 43/2015

37. Ústavný súd predovšetkým zvyrazňuje, že predmetom napadnutých postupov všeobecných súdov a ich rozhodnutí je rozhodovanie o osobnej slobode sťažovateľa.

38. Pokiaľ ide namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane konštatoval (napr. I. ÚS 100/04, III. ÚS 135/04), že ide o všeobecné ustanovenie, ktoré upravuje základné právo na súdnu ochranu, a to vzťahu ku konaniu vo veci samej, a nevzťahuje sa na konanie o väzbe, na ktoré je aplikovateľné ustanovenie čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ktoré je vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy v pomere špeciality a sú v ňom implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy.

39. Obdobne vo vzťahu k porušeniu práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poznamenáva, že konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení a ani konaniami o občianskych právach alebo záväzkoch, ako to vyžaduje citovaný článok dohovoru. Väzobným konaním podľa názoru ústavného súdu nemôže dôjsť k porušeniu práv zaručených v čl. 6 ods. 1 dohovoru aj z dôvodu, že túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 5 dohovoru. Ústavný súd v tomto smere poukazuje aj na stabilnú rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej osobnú slobodu chráni čl. 5 dohovoru (napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva de Wilde et al. v. Belgicko z 18. 6. 1971, AČ. 12, § 65, § 67, § 71 – § 77 etc.).

40. Článok 6 dohovoru upravuje právo na spravodlivý proces. Tento článok dohovoru sa teda zásadne nevzťahuje na konanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna, pokiaľ ide o procesné záruky poskytnuté osobe nachádzajúcej sa vo väzbe, v zásade prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na slobodu a bezpečnosť (napr. II. ÚS 15/05).

41. Sťažovateľ svojou sťažnosťou namietal porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím krajského súdu o zamietnutí jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu, ktorým bola žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zamietnutá, teda takým rozhodnutím všeobecného súdu, na ktoré sa čl. 46 ods. 1 ústavy ani čl. 6 ods. 1 dohovoru vecne nevzťahujú. Pretože neexistuje žiadna vecná súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu o väzbe a namietaným porušením označených článkov ústavy a dohovoru, je sťažnosť sťažovateľa v tejto časti zjavne neopodstatnená, a preto ju ústavný súd z tohto dôvodu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, resp. v čl. 8 ods. 1, 2 a 5 listiny a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru postupom a rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 2 Tos 43/2015 z 22. decembra 2015

42. Pokiaľ ide o namietané porušenie základných práv sťažovateľa na osobnú slobodu, ústavný súd poznamenáva, že z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať *ratio decidendi* (nosné dôvody) na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy. Uvedené obdobne platí aj pre základné práva zaručené v čl. 8 listiny.

43. Podľa judikatúry ústavného súdu je v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy (podobne aj v čl. 8 ods. 2 a 5 listiny) týkajúcom sa práva na osobnú slobodu obsiahnuté právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná, ako aj právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu

nevyhnutnú, resp. primeranú dobu, alebo byť prepustený počas konania, teda práva, ktoré vyplývajú z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (obdobne III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05).

44. Na konanie, predmetom ktorého je súdne preskúmanie zákonnosti väzby a existencie všetkých jej podmienok, je aplikovateľný čl. 5 ods. 4 dohovoru (m. m. III. ÚS 227/03). Ústavnosť postupu a rozhodnutia súdu v takomto type konania (vrátane ústavnosti dôvodov, na ktorých bolo založené rozhodnutie o ďalšom trvaní väzby) skúma však ústavný súd aj z hľadiska garancií vyplývajúcich z čl. 5 ods. 3 dohovoru (napr. I. ÚS 100/04, III. ÚS 220/04).

45. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

46. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

47. Krajský súd, v právomoci ktorého bolo posúdenie skutkových a právnych otázok (v rámci druhostupňového konania) relevantných na rozhodnutie o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, a tým o jeho ďalšom zotrvaní vo väzbe, vychádzal

zo skutkového a právneho stavu zisteného na základe vykonaného dokazovania orgánmi činnými v trestnom konaní a súdom prvého stupňa. V odôvodnení napadnutého uznesenia druhostupňový súd uviedol:

„Krajský súd po preskúmaní napadnutého uznesenia ako aj dôkazov vykonaných v súčasnom štádiu trestného stíhania dospel k záveru, že rozhodnutie okresného súdu je urobené v súlade so zákonom a vykonanými dôkazmi.

Aj krajský súd poukazuje na dôvody rozhodnutia okresného súdu, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje, pričom ďalej poukazuje na tú skutočnosť, že z vykonaných dôkazov vyplýva dôvodné podozrenie o páchaní trestnej činnosti aj obžalovaného [REDAKOVANÉ], pričom poukazuje na to, že veľká časť finančných prostriedkov odcudzená touto trestnou činnosťou doposiaľ zaistená nebola a je dôvodné predpokladať, že v prípade prepustenia obžalovaného z väzby na slobodu, tento za použitia týchto finančných prostriedkov ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu, resp. trestu, ktorý mu pri dokázaní trestnej činnosti hrozí.

Správne podľa názoru krajského súdu rozhodol okresný súd, keď neprijal písomný sľub obžalovaného ako ani jeho návrh na nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka a to aj s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, osobu páchatel'a ako aj dôkazy, ktoré boli vykonané v prípravnom konaní a v súčasnom štádiu na hlavných pojednávaniach.“

48. Druhostupňový súd v odôvodnení poukázal na tieto závery okresného súdu uvedené v jeho rozhodnutí z 19. novembra 2015:

„Podľa názoru okresného súdu... doposiaľ nazhromaždené dôkazy v prípravnom konaní a po vykonaní časti dokazovania pred súdom, preukazujú... dôvodné podozrenie, že skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie a následne podaná obžaloba, bol spáchaný a tento vykazuje znaky vyššie uvedeného trestného činu a sú prítomné konkrétne dôvody na podozrenie, že tento mal spáchať mimo iné i obžalovaný [REDAKOVANÉ].

Uvedené dôvodné podozrenie je možné vyvodiť najmä z tej skutočnosti, že [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] boli v čase krádeže zamestnancami spoločnosti [REDAKOVANÉ] a zo svojej pracovnej pozície disponovali informáciami o stave dotácií bankomatov, ako aj o ich zabezpečení a v súvislosti s výkonom práce mali aj prístup k bezpečnostným kódom

a kľúčom od bankomatových miestností a k bezpečnostným kľúčom od bankomatov. Z výpovedí... vyplýva, že bezpečnostné kódy a postup pri manipulácii s ružicou bankomatu poznal... aj... ██████████, nakoľko sa zúčastňoval všetkých činností spolu s veliteľom prepravy a taktiež vstupoval do bankomatových miestností a k bankomatom. Z výpovede ██████████ v postavení zadržaného - podozrivého je zrejmé, že takéto informácie o stave dotácií, resp. dopĺňania bankomatov priebežne poskytoval ██████████. O tejto činnosti svedčia aj informácie, ktoré sa dozvedel ██████████ od ██████████ a ██████████ počas prípravy krádeže. Uvedené závery možno urobiť aj napriek tomu, že ██████████ v procesnom postavení obvineného poprel akúkoľvek svoju účasť na spáchaní skutku... V súlade s výpoveďou obžalovaného ██████████ v procesnom postavení zadržaného – podozrivého... vyznieva výpoveď aj ██████████ zo dňa 12. 6. 2014...

Zo znaleckého posudku z odboru písmaoznactva nateraz vyplýva, že ██████████ bol pisateľom textov na papierikoch zaistených pri prehliadke motorového vozidla... a pri osobnej prehliadke obv. ██████████, ktoré obsahovali prístupový kód a postup pri manipulácii s ružicou bankomatu. Uvedené podozrenie bolo posilnené i výpoveďou znalcov z odboru písmaoznactvo na hlavnom pojednávaní už po podaní obžaloby, pričom relevantným spôsobom doposiaľ napriek námietkam obhajoby nebolo spochybnené.

Okresný súd pri rozhodovaní dospel k záveru, že dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por. naďalej trvajú a to aj s poukazom na dôvody väzby uvedené mimo iné i v uznesení Okresného súdu Prešov sp. zn. 0 Tp/33/2013 zo dňa 12. 4. 2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 8 Tpo/8/2013 zo dňa 30. 5. 2013. V súčasnom štádiu trestného konania je obžalovaný naďalej dôvodne podozrivý zo spáchania obzvlášť závažného zločinu krádeže...

Okresný súd sa rovnako stotožňuje s rozhodnutiami v danej trestnej veci doposiaľ konajúcich súdov a to v otázke pretrvávania dôvodov tzv. útekovej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por., kde opätovne uvádza, že konkrétne skutočnosti zakladajúce dôvodnú obavu útekovej väzby uvedené v § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por. vyplývajú najmä z hrozby vysokým trestom vo výmere 10-15 rokov v spojení so skutočnosťou, že podstatná časť finančných prostriedkov v celkovej výške 1.936.600,- eur, ktoré boli odcudzené, doposiaľ zaistená nebola a je prirodzený a logický predpoklad, že tieto peniaze môžu byť mimo iné použité i na náklady spojené s cieľom, aby sa páchatelia vyhli trestnej zodpovednosti

a to i prípadným útekom či skrývaním, pričom uvedené úvahy je potrebné pripustiť, najmä vzhľadom na spôsob spáchania trestného činu, ktorý bol starostlivo organizovaný a plánovaný a vzhľadom k uvedenému je možné skôr prisvedčiť tomu, že sa nepochybné rátať aj s možnosťou úniku v prípade odhalenia.

Okresný súd sa zaoberal aj písomným sľubom obžalovaného [REDAKOVANÉ] ako náhrady za väzbu podľa § 80 ods. 1 písm. b) Tr. por., pričom za konštatácie, že dôvody väzby naďalej trvajú a tieto neboli od vzatia do väzby s prihliadnutím na okolnosti prípadu ničím oslabené, nepovažoval okresný súd ponúknutý písomný sľub obžalovaného v tomto štádiu trestného konania za dostatočnú záruku na to, aby sa týmto prostriedkom dal dosiahnuť účel väzby u obžalovaného, navyše v danom prípade neboli zistené žiadne výnimočné okolnosti, ktoré by takéto rozhodnutie o prijatí písomného sľubu odôvodňovali tak, ako to predpokladá ustanovenie § 80 ods. 2 Tr. por.

Súd sa ďalej zaoberal tým, či účel väzby nemožno dosiahnuť nariadením dohľadu probačného a mediačného úradníka nad správaním sa obžalovaného, ale berúc do úvahy vyššie rozvedené úvahy o dôvodnosti väzby a najmä vysokej intenzity jej dôvodov mal za to, že tento účel väzby nateraz nemožno dosiahnuť iným inštitútom jej náhrady, ktorý je upravený v Trestnom poriadku.“

49. Ako z citovaných častí odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu vyplýva, tento sa pre rozhodnutie o osobnej slobode sťažovateľa podstatnými skutkovými a právnymi otázkami zaoberal a hodnotiac svoje zistenia dospel k záveru, že sťažovateľa nemožno na prepustiť z väzby na slobodu.

50. Druhostupňový súd dostatočne uviedol, na základe ktorých zistených skutočností dospel k záveru, že skutok, pre ktorý je sťažovateľ stíhaný, bol spáchaný a má znaky obzvlášť závažného zločinu, a ktoré dôkazy získané z konkrétne označených dôkazných prostriedkov (výpovede svedkov a obžalovaných, znalecké posudky a pod.) svedčia o pretrvávaní dôvodného podozrenia, že skutku, pre spáchanie ktorého bola podaná obžaloba, sa okrem iných svojím konaním dopustil aj sťažovateľ. Rovnako krajský súd uviedol, z ktorej konkrétnej skutočnosti vyplýva dôvodná obava, že by sťažovateľ po jeho prepustení na slobodu mohol ujsť alebo sa skrývať.

51. Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľove námietky uvedené v sťažnosti podanej ústavnému súdu nespochybňujú záver krajského súdu o pretrvávajúcom dôvode väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Pozbavenie osobnej slobody z dôvodu obavy úteku alebo skrývania sa sú legitímnymi dôvodmi v zmysle podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku slúžiacim na zabezpečenie účelu trestného konania vyjadreného v § 1 Trestného poriadku. Krajský súd odkazom na predošlé rozhodnutia všeobecných súdov o väzbe sťažovateľa uviedol, ktoré konkrétne skutočnosti podľa jeho názoru odôvodňujú dôvod tzv. útekovej väzby. Opakovanie týchto okolností v predošlých rozhodnutiach neznižuje ich relevanciu, pokiaľ súd preskúmaním všetkých okolností daného prípadu dospel k záveru o ich pretrvávajúcej existencii. Tento záver krajský súd konštatoval v rozhodnutí, keď uviedol, že v danom štádiu konania sa nezmenili dôvody väzby, ktoré by mohli znamenať, že dôvodná obava z úteku sťažovateľa pominula.

52. Z citovaného odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu nemožno vyvodit', že by sa nevysporiadal s právne relevantnými argumentmi v súvislosti s rozhodovaním o väzbe (jej ďalšom trvaní) sťažovateľa, a podľa názoru ústavného súdu je toto odôvodnenie ústavnoprávne akceptovateľné.

53. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd nepovažuje napadnuté uznesenie krajského súdu za arbitrárne alebo zjavne neodôvodnené. V zmysle svojej judikatúry ústavný súd považuje za protiústavné a arbitrárne iba tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06), čo však nie je tento prípad.

54. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu je tiež posúdiť, či tento nie je zjavne neopodstatnený. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti návrhu hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou,

porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

55. Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, čl. 8 ods. 1, 2 a 5 listiny a práv zaručených čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (okrem základného práva na urýchlené rozhodnutie o osobnej slobode) postupom a rozhodnutím krajského súdu odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu základného práva na prezumpciu nevinu zaručeného v čl. 50 ods. 2 ústavy postupom a rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 2 Tos 43/2015 z 22. decembra 2015

56. Porušenie prezumpcie nevinu konajúcimi súdmi sťažovateľ odôvodnil týmto tvrdením: *„Argumentácia súdov vo vzťahu k útekovvej väzbe skutočnosťou, že časť finančných prostriedkov, ktoré boli odcudzené zaistená nebola a môžem ich použiť na útek je porušením základného práva na prezumpciu nevinu..., pretože záver o možnosti ich použitia mojou osobou nevyhnutne vychádza z premisy, že som skutok uvedený v obžalobe spáchal.“*

57. Ústavný súd z obsahu namietaného rozhodnutia krajského súdu ani z obsahu uznesenia okresného súdu nezistil, aby konajúce všeobecné súdy v okolnostiach daného prípadu prejudikovali rozhodnutie vo veci samej, a tak prelomili zásadu prezumpcie nevinu sťažovateľa, podľa ktorej každý, proti komu sa vedie trestné konanie, sa považuje za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu (obdobne III. ÚS 1/2011).

58. Princíp prezumpcie nevinu je porušený najmä akýmkoľvek súdnym rozhodnutím, ktoré vyjadruje presvedčenie, že určitá osoba je vinná z trestného činu bez toho, aby jej vina

bola preukázaná zákonným spôsobom. Za porušenie princípu prezumpcie nevinoty treba považovať, ak súd dáva verejne najavo, že zastáva názor, že osoba je páchatelom a považuje ho za vopred odsúdeného (III. ÚS 410/08).

59. Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v rámci svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že prezumpcia nevinoty je jedným zo základov spravodlivého trestného konania a že k jej porušeniu dôjde, ak výroky príslušnej úradnej osoby, ktoré sa týkajú osoby obvinenej z trestného činu, odrážajú alebo vyjadrujú názor, že je vinná, a to ešte pred tým, ako bola jej vina preukázaná v súlade so zákonom (pozri rozsudok *Daktaras v. Litva* z 10. 10. 2000). Súčasne ESLP zdôraznil, že treba robiť rozdiel medzi výrokmi, ktoré odrážajú alebo vyjadrujú názor, že dotknutá osoba je vinná, a výrokmi, ktoré iba vyjadrujú stav podozrenia („a state of suspicion“). Prvé porušujú prezumpciu nevinoty, zatiaľ čo druhé boli považované za prijateľné alebo bezchybné („unobjectionable“) v rôznych situáciách posudzovaných ESLP □pozri napr. rozsudky *Lutz v. Nemecko* z 25. 8. 1987, *Englert v. Nemecko* z 25. 8. 1987, *Leutscher v. Holandsko* z 26. 3. 1996□.

60. Ústavný súd je toho názoru, že formulácia odôvodnenia potreby ponechania sťažovateľa vo väzbe oboma konajúcimi súdmi je založená na dôvodných, resp. prirodzených a logických predpokladoch určitých (súdmi uvedených) skutočnosti, t. j. neprejudikovala vinu sťažovateľa zo spáchania stíhaného skutku. Preto možno považovať odôvodnenia všeobecných súdov za ústavne konformné a zlučiteľné s obsahom garancií poskytovaných čl. 50 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 2 dohovoru.

61. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

K namietanému porušeniu práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru postupom a rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 2 Tos 43/2015 z 22. decembra 2015

62. Sťažovateľ síce v sťažnosti nekonkretizoval, ktoré konkrétne právo z katalógu práv upravených v čl. 5 ods. 1 dohovoru považoval postupom a rozhodnutiami všeobecných

súdob za porušené, avšak v kontexte danej veci prichádzalo do úvahy posúdiť iba prípadný zásah do práva zaručeného v čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru.

63. Ústavný súd však uvádza, že sťažnosťou napadnuté uznesenie krajského súdu č. k. 2 To 43/2015-1051 z 22. decembra 2015 sa týka ďalšieho trvania väzby sťažovateľa. Dôvodnosť ďalšieho trvania väzby je *ratione materiae* súčasťou čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru. Článok 5 ods. 1 písm. c) dohovoru sa naopak *ratione materiae* vzťahuje na rozhodovanie o vzatí do väzby (o uvalení väzby). Sťažovateľova námietka porušenia čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru vo vzťahu ku krajskému súdu v označenom konaní a napadnutým uznesením je preto neopodstatnená už na prvý pohľad (obdobne napr. I. ÚS 338/06, I. ÚS 352/06, II. ÚS 318/06, III. ÚS 34/07).

64. Aj v tejto časti ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, resp. v čl. 8 ods. 2 a 5 listiny a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom okresného súdu a krajského súdu v súvislosti s urýchleným rozhodnutím o osobnej slobode (sp. zn. 4 T 93/2014 a sp. zn. 2 Tos 43/2015)

65. Ústavný súd v prvom rade poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej uvádza, že súčasťou základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, ktoré sa týkajú práva na osobnú slobodu, je aj právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná (pozri napr. III. ÚS 7/00).

66. Podľa judikatúry ESĽP väzba má mať striktne obmedzené trvanie, a preto má byť zaručená možnosť jej kontroly v krátkych intervaloch. V texte čl. 5 ods. 4 dohovoru použitý anglický výraz „speedily“ a francúzsky výraz „bref délai“ (v slovenskom preklade „urýchlene“) jasne indikuje, čo musí byť v danom prípade hlavným predmetom záujmu. Aké časové obdobia budú akceptovateľné a aké nie, bude zrejme závisieť od konkrétnych

okolností (Bezichieri z roku 1989, A-164, bod 21, Neumeister z roku 1968, A-8, bod 24, a Sanchez – Reisse z roku 1986, A-107, bod 55). Článok 5 ods. 4 dohovoru tým, že osobám pozbaveným slobody zaručuje právo iniciovať konanie, v ktorom môžu spochybniť zákonnosť pozbavenia slobody, im zároveň poskytuje aj právo na to, aby po začatí takéhoto konania bolo súdom urýchlene rozhodnuté o zákonnosti pozbavenia slobody a nariadené jeho ukončenie, ak sa ukáže ako nezákonné (Rehbock c. Slovinsko, rozhodnutie z 28. 11. 2000, Vodeničarov c. Slovenská republika, rozsudok z 21. 12. 2000, bod 33 – bod 36, m. m. I. ÚS 18/03).

67. Ústavný súd v prípadoch, v ktorých sa zaoberal požiadavkou neodkladnosti a urýchlenu rozhodovania o žiadosti o prepustenie na slobodu, judikoval, že aj keď sa jednotlivé lehoty z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenu posudzujú podľa všetkých okolností prípadu, spravidla lehoty rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú týmto požiadavkám (napr. III. ÚS 7/00, I. ÚS 18/03). V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že požiadavke, aby súd bezodkladne rozhodol o zákonnosti väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru, nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (napr. III. ÚS 126/05, III. ÚS 216/07, III. ÚS 147/2011).

68. Argumentácia sťažovateľa vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na urýchlenu rozhodnutie o osobnej slobode spočíva v tvrdení, že „*rozhodovanie o väzbe trvalo... takmer dva mesiace*“. Vychádzajúc z tohto tvrdenia sťažovateľa ústavný súd s prihliadnutím na dátumy vydania napádaných rozhodnutí dospel k záveru (*a contrario*), že ústavne akceptovaná lehota jedného mesiaca na jednom stupni v danom konaní prekročená nebola.

69. Poukazujúc na uvedené ústavný súd konštatuje, že postup okresného súdu, ako aj postup krajského súdu spĺňa ústavné limity pre urýchlenu rozhodovanie o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, preto sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 a 2 ústavy

70. Pretože sťažovateľ porušenie čl. 1 ods. 1 a 2 ústavy videl v spojení porušením základného práva na osobnú slobodu, ktoré však ústavný súd nezistil, nemohlo dôjsť ani ku konštatovaniu porušenia týchto ustanovení ústavy.

71. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite sťažnosti, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyhovením sťažnosti v časti namietaného porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. novembra 2016